

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše, Ph.D., ve věci

žalobce: P. N.
t. č. ve výkonu trestu ve Věznici Mírov, P. O. BOX 1, 789 53 Mírov
proti
žalované: Vězeňská služba České republiky, Věznice Mírov
sídlem Mírov 27, 789 53 Mírov

ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v nevyhovění žádosti žalobce o sdělení jména advokáta, který za ním dne 18. 9. 2020 přišel do věznice

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Žaloba a řízení o ní

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 16. 11. 2020 domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované. V žalobě uvedl, že je účastníkem velké řady soudních sporů, a tudíž má ve své kartě ve vězeňském informačním systému zapsáno velké množství advokátů, kteří jej zastupují. Ve Věznici Mírov, kde je od ledna 2020 umístěn, mu však před předvedením na schůzku s advokátem sdělil jen to, že za ním přišel advokát, aniž jsou mu ochotni sdělit jméno daného advokáta. Tato skutečnost dle žalobce významně omezuje účinnost právní pomoci, neboť žalobce neví, jaké podklady si má na danou schůzku vzít, přičemž bez

listinných materiálů předaných obhájci je nemožné vést účinnou obhajobu, tudíž se schůzka stane neefektivní.

2. K výzvě soudu žalobce v doplnění žaloby ze 7. 12. 2020 označil sedm konkrétních případů, kdy k takovému jednání ze strany žalované došlo, dovodil, že se jedná o tzv. trvající zásah a uvedl, že se domáhá určení, že žalovaná v těchto případech postupovala nezákonně, a dále toho, aby soud žalované zakázal v porušování jeho práva pokračovat.
3. Usnesením ze dne 21. 12. 2020, č. j. 65 A 110/2020-10, krajský soud žalobu částečně odmítl pro opožděnost. V usnesení žalobci vysvětlil, že jím popsání jednání žalované nelze označit za trvající zásah, nýbrž se jedná o řadu jednorázových opakujících se skutků, a tudíž soud může projednat pouze tu část žaloby, která se týká skutku, jenž se stal ve lhůtě dvou měsíců před podáním žaloby. Předmětem řízení tak zůstal skutek spočívající v tom, že žalovaná nesdělila žalobci dne 18. 9. 2020, že za ním přišel JUDr. T. Ch. Správnost posouzení povahy popsání zásahů i včasnosti žaloby ze strany zdejšího soudu potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 10. 2021, č. j. 6 As 2/2021-40.
4. V dalším doplnění žaloby ze dne 7. 1. 2021 žalobce uvedl, že schůzka s JUDr. Ch. dne 18. 9. 2020 nebyla předem plánovaná. Dále podrobně popsal, jak probíhá jeho přivádění na schůzky s advokáty. Uvedl, že jej z cely vyzvedne příslušník žalované, jenž mu nesdělí, který konkrétní advokát za ním přišel. Žalobce se snaží vzít si s sebou co nejvíce složek, což však naráží na časový stres a skutečnost, že vše je následně důkladně kontrolováno, a tak je nátlak na to, aby si toho nevzal mnoho. Pak jej příslušník přivede do návštěvní místnosti, kde jej zamkne v kleci, v níž vyčkává příchod advokáta. Z důvodu nutnosti zmíněné kontroly, která je časově náročná a musela by se opakovat, mu v případné žádosti o návrat na celu pro dokumenty nikdo nevyhoví. Ke schůzce dne 18. 9. 2020 uvedl, že mu jméno advokáta, který měl za ním přijít, nebylo sděleno, ačkoli se na něj dotazoval, a to jak vychovatele, který mu u snídani sdělil, že za ním přijde advokát, tak příslušníka, který jej následně ke schůzce odváděl, jímž byl pravděpodobně Bc. V. Š., DiS. Zda se tohoto příslušníka dotazoval na možnost návratu na celu pro jemu chybějící dokumenty, si nevzpomíná. Dále žalobce uvedl, že schůzka s JUDr. Ch. dne 18. 9. 2020 se týkala řízení o návrhu na obnovu trestního řízení, pro nějž byl žalobci JUDr. Ch. ustanoven usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 15. 7. 2020, č. j. 81 T 1/2017-4338, a dále žaloby na ochranu osobnosti, pro niž byl ustanoven usnesením Okresního soudu v Karviné ze dne 15. 10. 2020, č. j. 24 Nc 5105/2020-20. Žalobce, který s návštěvou právě JUDr. Ch. nepočítal, si s sebou nevzal listiny potřebné v uvedených dvou kauzách. Ve vztahu k řízení o obnově trestního procesu postrádal žalobce na schůzce komentáře k trestnímu řádu a k Ústavě ČR a Listině základních práv a svobod, dále řadu vlastních složek obsahujících vytištěné judikáty a vlastní právní rozbor, jimiž dospěl k závěru o protiústavnosti veškerých zákonů vydaných Parlamentem ČR z důvodu ústavně sporného přechodu kompetencí z Federálního shromáždění na Českou národní radu a následně na Parlament ČR. Z důvodu absence těchto podkladů nemohl žalobce JUDr. Ch. ihned a razantně konfrontovat s judikaturou a texty ústavních zákonů a donutit jej tak se nad touto argumentací zamyslet a vyjádřit se k ní. Na pouhé „řeči muklů“ totiž starší zkušený advokát nedá. Dodnes se tak v doplnění jeho stížnosti proti usnesení ze dne 14. 8. 2020, č. j. 81 T 1/2017-4350 uvedená kruciólní ústavněprávní argumentace neobjevila. Schůzka tudíž byla zcela neefektivní, což dokládá i skutečnost, že za její cca 80 min. trvání nebyl s JUDr. Ch. s to probrat ani to, které ze dvou svých telefonních čísel preferuje, a tudíž dodnes nemá žalobce v seznamu telefonních čísel kontakt na tohoto advokáta povolen.

5. V doplnění žaloby ze dne 25. 3. 2021 žalobce zdůraznil význam práva na obhajobu, dále uvedl, že praxe nesdělování jmen advokátů u žalované stále přetrvává, přičemž důsledky neefektivní schůzky přetrvávají v podobě „zpomalené“ obhajoby, což nelze v budoucnu reparovat, neboť lhůty nikdo nevrátí. Schůzka s advokátem nemůže být efektivní, pokud žalobce neví, jaké dokumenty pro daného advokáta vzít.
6. Žalovaná označila žalobu za nedůvodnou a navrhla její zamítnutí. Uvedla, že respektovala právo žalobce na schůzku s advokátem a dne 18. 9. 2020 schůzku žalobce s JUDr. Ch. umožnila v zákonem stanovené formě a rozsahu, přičemž advokát přišel do věznice v 11:29 a odešel ve 12:42 hod. Zdůraznila, že žádný zákon ani vnitřní předpis jí neukládá povinnost vyhovět žádosti žalobce o sdělení jména advokáta, který za ním přišel, a tudíž ji nelze činit odpovědnou za případnou neefektivnost právní pomoci v rámci takto zrealizované schůzky žalobce s advokátem. Žalovaná rovněž poukázala na skutečnost, že předmětná schůzka trvala více než hodinu, a dále na skutečnost, že žalobce v době od 17. 8. 2020 do 4. 9. 2020 odeslal JUDr. Ch. čtyřikrát korespondenci na náklady Věznice Mírov. Dle žalované lze tak alespoň částečně zpochybnit tvrzení žalobce, že nevěděl, že za ním dne 18. 9. 2020 přijde právě JUDr. Ch. a za jakým konkrétním účelem.
7. V následné replice ze dne 30. 12. 2021 žalobce uvedl, že žalovaný své argumenty směřuje mimo meritum věci. Jím je neefektivnost právní porady s klientem, který si v důsledku nevědomosti o tom, který advokát za ním přišel, nemohl vzít na schůzku s sebou potřebné dokumenty, přičemž žádný právník se nemůže spolehnout na to, jak mu obsah dokumentu klient přetlumočí, nýbrž je třeba předložit dokument v originále. Pokud žalobce nezná jméno advokáta předem, stane se, že při schůzce neproberou nic důležitého, jen si vzájemně poznamenávají úkoly pro příště, které je následně třeba dohánět poštou, která je však velmi pomalá a chronicky nespolehlivá. Osobní schůzka je dle žalobce nenahraditelná a jednou uniklá příležitost vysvětlit věc není napravitelná, neboť osobní návštěvy jsou vzácné, např. JUDr. Ch. po návštěvě ze dne 18. 9. 2020 navštívil žalobce až 22. 4. 2021. Žalobce uznal, že JUDr. Chl. zaslal dopisy ve dnech 17. 8., 24. 8. 25. 8., 31. 8., 1. 9., 4. 9., 8. 9. a 14. 9. 2020, nicméně dovozovat vědomost žalobce o návštěvě JUDr. Ch. z korespondence zaslané žalobcem tomuto advokátovi označil za nelogické. Současně uvedl, že JUDr. Ch. zaslal dopis i dne 18. 9. 2020, což naopak dokládá, že o schůzce téhož dne nevěděl, jinak by dopis neodesílal a ušetřil by obálku. Uvedl, že mu byl dosud soudy ustanoven advokát v 58 věcech a k tomu Českou advokátní komorou ve 25 případech, což při zohlednění možných substitucí znamená, že za ním z řad advokátů může potenciálně přijít až 100 osob, tudíž dokonce ani v případě, kdy o návštěvě konkrétního advokáta ví předem, není vyloučeno, že jej někdo jiný nepředběhne. V současné době eviduje žalobce 42 běžících řízení. Závěrem žalobce zdůraznil, že ve Vazební věznici Olomouc mu informace o tom, který advokát za ním přišel, sdělována byla, tudíž ani žalované Věznici Mírov v tom zřetelně nic nebrání.
8. K prokázání všech svých tvrzení žalobce navrhl provedení důkazů: (i) výsledkem dozorců Bc. V. Š. a Bc. L. Š., (ii) sdělením Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky ze dne 14. 9. 2020, č. j. VS-153581-8/ČJ-2020-800040-INFZ, (iii) informací od žalované, zda má povolen telefonický kontakt na JUDr. Ch., (iv) informací o vychovateli, který měl službu dne 18. 9. 2020, (v) výpisem z informačního systému Vězeňské služby o počtu jemu ustanovených advokátů, a (vi) sdělením žalované ze dne 15. 7. 2021 o evidovaných datech korespondence odeslané žalobcem JUDr. Ch. V podání ze dne 24. 1. 2022 ještě žalobce

navrhl, aby jeho tvrzení, že Vazební věznice Olomouc postupuje odlišně a odsouzeným jména advokátů sděluje, byla prokázána sdělením této věznice či výsledkem dozorce J. S.

B) Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal postup žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí ve smyslu § 87 odst. 1 věta před středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
10. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
11. Aktivní procesní legitimace k podání zásahové žaloby dle citovaného § 82 s. ř. s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu. Zda k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo je již posouzením žaloby v meritu, tj. otázkou legitimace věcné.
12. Žalobce v posuzované věci tvrdil, že s ohledem na jeho specifickou situaci osoby, kterou zastupují v desítkách soudních sporů desítky různých advokátů, zasahuje žalovaná do jeho práva na obhajobu a na právní zastoupení tím, že mu odmítá na jeho žádost sdělit před předvedením z cely, který konkrétní advokát za ním toho dne přišel, čímž se následně stává porada s advokátem neefektivní, neboť žalobce si bez znalosti jména advokáta nemůže vzít z cely s sebou na schůzku odpovídající podklady.
13. Podle § 6 odst. 1 a 2 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, je vězeňská stráž povinna mj. respektovat práva osob ve výkonu trestu odnětí svobody a při provádění služebních úkonů dbát cti a důstojnosti osob, s nimiž jedná, i své a nepřipustit, aby těmto osobám vznikla bezdůvodná újma a aby případný zásah do jejich práv a svobod překročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním úkonem. Krajský soud souhlasí s žalovanou, že z takto obecně vymezených povinností příslušníků Vězeňské služby ČR nelze dovodit jejich povinnost sdělovat odsouzeným automaticky před jejich vyzvednutím z cely za účelem předvedení ke schůzce s návštěvou jméno této návštěvy, přičemž nemá pochybnosti ani o pravdivosti tvrzení žalované, že jí takovou povinnost explicitně neukládá ani žádný vnitřní předpis. Běžné praxi Vězeňské služby ČR spočívající ve sdělení odsouzenému při předvádění, že za ním přišel „jeho advokát“, kterou popsalo Generální ředitelství Vězeňské služby ČR ve sdělení ze dne 14. 9. 2020, č. j. VS-153581-8/ČJ-2020-800040-INFZ, tudíž z hlediska zákonnosti nelze ničeho vytknout.
14. Krajský soud má však za to, že od automatického nesdělování jmen advokátů odsouzeným je nutné odlišovat nevyhovění žádosti odsouzeného o sdělení jména advokáta, který mu přišel poskytnout právní pomoc. K tomu totiž nejenže nemůže existovat žádný rozumný důvod, nýbrž za určitých podmínek může dle názoru soudu nevyhovění takové žádosti představovat porušení výše uvedené zákonné povinnosti příslušníka respektovat právo odsouzeného na právní pomoc, resp. porušení povinnosti příslušníka nepřipustit,

aby odsouzenému vznikla bezdůvodná újma a aby případný zásah do jeho práv překročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním úkonem.

15. Dle závěru krajského soudu tak žalobce svými tvrzeními podmínku aktivní procesní legitimace naplnil.
16. Skutečnost, že žalobce vede desítky soudních sporů, v nichž jej zastupuje velká řada různých advokátů, žalovaná nezpochybnila a jelikož je tato skutečnost známá i soudu z jeho rozhodovací činnosti, zamítl pro nadbytečnost žalobcem navržený důkaz výpisem z informačního systému Vězeňské služby o počtu jemu ustanovených advokátů. Krajský soud tudíž nemá důvod nevěřit žalobci, že nemá-li na konkrétní den a hodinu sjednanou schůzku s konkrétním advokátem, nemůže bez součinnosti žalované předem zjistit, kdo za ním do věznice přichází.
17. Dále krajský soud považuje za nezbytné vyjádřit se k tvrzení, uvedenému žalovanou v písemném vyjádření k žalobě, že nevědomost žalobce o tom, že za ním dne 18. 9. 2020 přijde do věznice právě JUDr. Ch., zpochybňuje fakt, že žalobce v období od 17. 8. 2020 do 4. 9. 2020 zaslal tomuto advokátovi čtyři dopisy. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že tento fakt (nadto nepřesný, neboť ze sdělení ze dne 12. 7. 2021 soud zjistil, že ve vymezeném období odeslal žalobce JUDr. Ch. celkem 6 dopisů) nemůže žádným způsobem prokazovat, že žalobce věděl, že za ním dne 18. 9. 2020 přichází právě tento advokát. Tak by tomu mohlo být snad jen tehdy, pokud by žalovaná zjistila, že obsahem této korespondence bylo sdělení žalobce JUDr. Ch., že jej dne 18. 9. 2020 v souladu s předchozí dohodou či příslibem advokáta v konkrétní dobu očekává. Obsah korespondence žalobce JUDr. Ch. však nemohl být žalované dle § 17 odst. 3 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, znám. Korespondence odesílaná žalobcem tudíž nijak nezpochybňuje jeho tvrzení, že nevěděl, že za ním dne 18. 9. 2020 přichází právě JUDr. Ch.
18. Z obsahu písemného vyjádření k žalobě krajský soud dovodil, že je mezi účastníky nesporné, že žalovaná prostřednictvím svých dozorců či vychovatelů skutečně žalobci ani na jeho žádosti nesdělují jména advokátů, kteří za ním přicházejí, a že tak neučinila ani dne 18. 9. 2020. Žalovaná totiž ve vyjádření k žalobě nezpochybnila žalobcova tvrzení o tom, že se vždy intenzivně dotazuje, kdo za ním přišel, pouze rozporovala svou povinnost mu takovou informaci podat.
19. Při jednání soudu dne 7. 2. 2022 však žalovaná nově popřela, že by žalobce dne 18. 9. 2020 vůbec požádal vychovatele, který jej ke schůzce předváděl, o sdělení jména advokáta, který za ním přišel, a naopak zdůraznila, že pokud by tak žalobce učinil, byla by mu tato informace poskytnuta. Dále uvedla, že je možné poradu odsouzeného s advokátem přerušit a umožnit odsouzenému dojít si pro chybějící podklady na celu, ke kmenovému vychovateli či do skladu intendantů. Jelikož žalobce dne 18. 9. 2020 o přerušení schůzky nepožádal, je dle žalované zřejmé, že mu žádné podklady nechyběly. Žalobce v reakci na tato tvrzení navrhl výslech JUDr. Ch. a spoluvězně P. B., kteří by dosvědčili, že si žalobce dne 18. 9. 2020 těmito osobám bezprostředně stěžoval, že mu na jeho dotaz nebylo sděleno, že za ním přišel právě JUDr. Ch. Dále žalobce navrhl, aby soud provedl také výslech advokátů Mgr. Š. a Mgr. H., kteří za ním přišli do věznice 4. 2. 2022 a potvrdili by, že se žalobce na jména advokátů, kteří za ním přišli, předvádějících dozorců bezúspěšně táže.
20. Krajský soud proto předně zvažoval, zda vést dokazování za účelem zjištění, zda vůbec k jednání, které žalobce v žalobě popsal, došlo, tj. zda žalobce skutečně dne 18. 9. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

požádal dozorce (vychovatele), který jej předváděl na schůzku s JUDr. Ch., o sdělení jména advokáta a zda dozorce jeho žádosti nevyhověl a jméno advokáta mu nesdělil. Soud však dospěl k závěru, že by toto dokazování bylo nadbytečné, a proto návrh na provedení důkazů výsledkem dozorců Bc. V. Š. a Bc. L. Š. a informací o vychovateli, který měl službu dne 18. 9. 2020, zamítl.

21. Předpokladem pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu je kumulativní naplnění následujících pěti podmínek – žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka); srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, nebo např. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 Aps 5/2012-38.
22. V posuzovaném případě však dle závěru krajského soudu schází splnění podmínky č. 2. I pokud by totiž žalobce prokázal, že se dne 18. 9. 2020 skutečně dotázal příslušníka vězeňské stráže, který jej přišel vyzvednout do jeho cely, který advokát za ním přišel, že mu dotyčný příslušník nesdělil, že za ním přišel JUDr. Ch. a že mu ani nebylo umožněno vrátit se během schůzky na celu pro dokumenty, které při ní postrádal, nebyla by splněna podmínka, že by v žalobě popsaným jednáním žalované byl žalobce zkrácen na svém právu na obhajobu, resp. řádné právní zastoupení, jak v žalobě tvrdí. Žalobce totiž, byť v žalobě uvedl, že „lhůty již nikdo nenavráti“, netvrdil, že by v důsledku absence těchto podkladů při schůzce s JUDr. Ch. zmeškal jakoukoli lhůtu k provedení procesního úkonu v řízení, v němž mu byl tento advokát ustanoven zástupcem, či že by došlo k jinému nezhojitelnému následku. Žalobce uvedl, že dokumenty, které při schůzce s JUDr. Ch. postrádal, byly komentáře k zákonům, judikáty a vlastní poznámky, které si učinil k právní argumentaci, jíž chtěl použít v řízení o návrhu na obnovu trestního řízení, přičemž v důsledku absence těchto podkladů nebyl s to ustanoveného advokáta přesvědčit, že se jedná o argumentaci relevantní a že by ji měl jeho zástupce v podání soudu použít. Takto vymezené důsledky jednání žalované však zásah do práva žalobce na obhajobu, resp. právní zastoupení nepředstavují. Žalobci totiž nic nebránilo svou právní argumentaci spojenou s odkazy na konkrétní judikaturu a odbornou literaturu následně sepsat a zaslat ji ustanovenému advokátu, či přímo soudu, který předmětné řízení vede. Absence uvedených podkladů při schůzce s JUDr. Ch. tak mohla sice zkomplikovat komunikaci žalobce s jím ustanoveným advokátem, avšak nikoli zkrátit jej na právu na obhajobu, resp. právní zastoupení.
23. Pro úplnost soud uvádí, že o žádných podkladech chybějících žalobci při schůzce s JUDr. Ch. dne 18. 9. 2020, vztahujících se k řízení ve věci ochrany osobnosti, se žalobce v žalobě nezmínil a nadto mohly jakékoli podklady žalobci stěží scházet, když dle jeho tvrzení mu měl být JUDr. Ch. ustanoven Okresním soudem v Karviné v této věci až dne 15. 10. 2020.
24. Návrh na provedení důkazu informací, zda má žalobce povolen telefonický kontakt na JUDr. Ch., soud zamítl, neboť prokázání této skutečnosti by nemohlo mít žádný vliv na závěr soudu o tom, zda žalovaná nezákonně zasáhla do práv žalobce tím, že mu dne 18. 9. 2020 neposkytl dozorce na jeho žádost informaci, který advokát za ním přišel. Dále krajský soud zamítl i návrh na provedení důkazu sdělením Vazební věznice Olomouc a výsledkem dozorce J. S., neboť ani prokázání praxe jiné věznice při poskytování informace o jménu advokáta, který přišel za odsouzeným, by nemohlo mít žádný vliv

na závěr soudu o tom, zda žalovaná nezákonně zasáhla do práv žalobce svým postupem dne 18. 9. 2020. Stejně tak soud zamítl i návrh na výslech advokátů Mgr. Š. a Mgr. H., neboť pro posouzení zásahu ze dne 18. 9. 2020 nemůže být relevantní, zda se žalobce bezúspěšně dotazoval příslušníka vězeňské stráže na jména advokátů dne 4. 2. 2022.

C) Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na shora uvedené soud žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Zároveň však krajský soud, a to i ohledem na žalobcem následně podané žaloby vedené pod sp. zn. 60 A 1/2022 a 60 A 11/2022, apeluje na žalovanou, aby, jsou-li tvrzení žalobce o neochotě dozorců zjišťovat a sdělovat mu jména advokátů, kteří za ním přicházejí do věznice, pravdivá, se takového bezdůvodně nevstřícného jednání zdržela.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Olomouc 7. února 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu